

at se ham særdes imellem sig, og til at høre ham udtale sig ved saa mange Lejligheder, vil ikke glemme ham. Han har præget sit Billede i Befolkningens Erindring, saaledes at det nok bliver staaende. Han var egentlig en ejendommelig Skikkelse. Vort Land tæller jo ikke mange ejendommelige Skikkelser, men han var en af dem, og jeg vil tilføje, at naar en Tid er omme — og det vil vist ikke vare saa meget længe — vil der om hans Navn danne sig en hel Sagtreds, som det jo i Reglen plejer at ske om betydelige Mænds Navne. Han hørte til den Slags betydelige Mænd, der saa særdeles godt kunde taale at ses nærved. Det er ikke sjældent, man hører om andre betydelige Mænd, at man ikke gerne skulde se dem for nærved. Men han kunde netop taale at ses nærved. Han var i sin personlige Færd en bestreden Mand, der ikke søgte sin egen Ære. Jeg skal minde om et lille Træk. Det var i det Aar, vi havde Jubilæet, hvor der ved en eller anden Fæst var taget Bestemmelse om at tale for ham. Saa kom han hen til den paagældende Mand og sagde til ham: „De maa ikke tale for mig, det er ikke mig, der skal høres, og der følger saa let Reaktion ovenpaa slikt. Det er Sagen, der skal tales for; det er den, der skal gøres noget for, det er den, der skal reklameres for, men ikke for mig eller mit Navn.“ Det var et Udtryk for hans Følelse. Den paagældende Taler fulgte hans Raad, og der blev ikke ved den Fæst, hvad der kunde have været saa naturligt, udbragt noget personligt Leve for Dalgas. Han har jo levet i en Tid, der i mange Maader har været en Spredthedens og Kampens Tid, hvor de forskellige Meninger have staaet haardt imod hinanden, og hvor det tit har set ud til, at det egentlig var lidet eller intet, der forenede os; men han var netop en af de forenende Kræfter, baade ved sin Person og ved sin Gerning, han havde netop hørt til dem, der have vaakt Fællesfølelsen i Befolkningen og ogsaa vaakt Haabet i en forknøbt Tid, om at der dog var noget at haabe, noget at gøre for vort Land og for vor Fremtid. Derfor er det sandt og træffende, hvad der er blevet sagt, at han har ved sin Færd og sin Gerning bidraget ikke alene til at kultivere Heden, men ogsaa til at højne Folkelivet i de Egne, hvor den Befolkning særdes og lever, som han har virket for. Derfor, naar Dalgas skulde have Penge til de mange Foretagender af forskellig Art, som jeg ikke her skal komme ind paa, have alle været enige om, at dem skulde han have, og han kunde saa dem selv i den mest

splittede Tid, fordi han bankede paa i Nationens Navn og hverken i sit eget eller Partiaandens Navn. Derfor udtaler jeg ogsaa paa denne Plads paa Meningsfællers og egne Begne en Tak for den Gerning, han har udfødt. Vi ville særdeles gerne være med til at høre Manden og høre hans Minde.

Judenrigsministeren (Hørring):

Jeg har ikke haft Tvivl om, at Lovforslaget vilde finde fuld Tilslutning i Tinget, og har altsaa ikke følt Ojfordring til straks at tage Ordet, fordi jeg vidste, hvorledes det vilde gaa i saa Henseende. Men da det ærede 1ste Medlem for 8de Kred (Breinholt) er fremkommen med en Tanke om, at den Pension, der er foreslaaet i Lovforslaget, mulig kunde forøges, skal jeg tillade mig nogle Udtalelser herom. Beløbet er i Lovforslaget fastsat til 2000 Kr. Det er det samme Beløb, som man vil finde i tidligere lignende Love, hvorved der er tilstaaet ekstraordinær Pension til Enter efter Mænd, som i særlig Grad have gjort sig fortjente af Fædrelandet. Som Eksempler netop fra den sidste Tid skal jeg nævne Pensionerne til Enterne efter Panum, Worsaae, Fjord, Gade og Hostrup. Jeg tror, at det er rigtigt, at man her i saadanne Tilfælde holder sig til det samme Beløb og ikke søger ved den enkelte Sag at maale Fortjenesten ud mere eller mindre ved at sætte Beløbet derefter. Hvad der er Spørgsmaal om er jo i Virkeligheden dette, om den afbøde kan siges i særlig Grad at have gjort sig fortjent af Fædrelandet, men derimod ikke i hvilken Grad, han har gjort sig fortjent deraf. Jeg tror, man derved vilde komme ind paa et Omraade, som i mange Retninger vilde være meget uheldigt. I det Anerkendelsen, saaledes som man nu gaar frem, netop ligger i selve Loven, og Lovens Indhold er givet, har man en sikker Vej at gaa i lignende Tilfælde i Fremtiden. Jeg skal derfor for mit Bedkommende fraraade, at der stilles Ændringsforslag i den Retning, det ærede Medlem fremhævede, og jeg skal tilføje, at jeg tvivler paa, at det vilde lykkes, at saa Loven gennemført, naar en saadan Ændring skulde komme frem.

Breinholt: Jeg skal indrømme, at den høitærede Indenrigsminister, Sagen set fra et tolt logist Standpunkt, har fuldstændig Ret. Jeg har heller ikke antydet at ville stille Ændringsforslag. Jeg har netop sagt, at jeg ikke drister mig dertil: min Udtalelse fremkom mere, fordi jeg derigennem vilde give et stærkt Udtryk for, hvor gerne jeg